

[Miljøministeren]

meddelt dispensation, som planstyrelsen senere træffer afgørelse om ikke er en »mindre betydende afvigelse«, eller uden at bygherren overhovedet har søgt og fået dispensation, opstår spørgsmålet om, hvorledes der skal og kan reageres i anledning af det byggeri, der således er påbegyndt uden lovlig dispensation.

Der er i planstyrelsens notat redegjort for, at spørgsmålet om, hvorledes der skal reageres, afhænger af en konkret vurdering af en række momenter. Den økonomiske vurdering, som inddrager hensynet til at undgå et samfundsmæssigt spild, kan indgå som et af mange af de relevante momenter. Der er således ikke tale om, at vurderingen udelukkende skulle gå på økonomien, således at man skulle afstå fra en fjernelse af ulovligt byggeri, blot fordi dette var tilstrækkelig dyrt. I vurderingen indgår foruden de af planstyrelsen nævnte momenter f. eks. også spørgsmålet om, hvorvidt bygherren må antages at have været i god tro med hensyn til, om byggeriet kunne opføres uden dispensation, eller med hensyn til en af kommunalbestyrelsen meddelt dispensations lovlighed.

Det kan i øvrigt tilføjes, at der ikke kan blive tale om nedrivning i de tilfælde, hvor en bygherre har undladt at søge om dispensation, men hvor der ikke er tvivl om, at dispensationen ville være blevet givet. Krav om nedrivning kan således ikke benyttes som sanktion. I disse tilfælde kan der derimod blive tale om at rejse tiltale med krav om bøde efter kommuneplanlovens straffebestemmelser.

Som det fremgår af ovenstående og af planstyrelsens notat beror afgørelsen af den konkrete sag på en række helt konkrete omstændigheder i planlægningsgrundlaget, hos kommunalbestyrelsen og hos bygherren. Jeg mener derfor, hverken det vil være muligt, hensigtsmæssigt eller ønskeligt at opstille fastere regler for planstyrelsens behandling af de omhandlede sager. Jeg finder i øvrigt ikke, at der er grundlag for at kritisere styrelsens praksis på området.

Da spørgeren i sin begrundelse henviser til boligministeriets cirkulære nr. 19. af 6. februar 1961 om byggelov for købstæderne og landet, skal jeg for fuldstændighedens skyld oplyse, at dette cirkulære er bortfaldet sammen med landsbyggeloven ved den nye byggelovs ikrafttræden den 1. februar 1977.

Spm. nr. 1180

Til indenrigsministeren (14/8 80) af:

Ingerlise Koefoed (SF):

»Har en kommune ret til at forlange, at kvinder, der henvender sig til et kvindehjem, skal opgive CPR-nummer, og at der skal føres journal over dem, mens de opholder sig på kvindehjemmet, og hvad vil der ske med kvinder, der ikke ønsker at give de krævede oplysninger, og som tager afstand fra journalføring?«

Begrundelse

I Radioavisen onsdag den 13. august 1980 blev det oplyst, at lederen af et kvindehjem i København har søgt sin afsked, fordi hun ikke ønsker at rette sig efter kommunens krav om, at der skal føres journal over kvinderne på kvindehjemmet. Det oplystes samtidig, at Københavns kommune dækker institutionens underskud, men ikke om der er nogen forbindelse mellem denne underskuds-dækning og kommunens krav.

Da der i den senere tid har vist sig et stort behov for oprettelse af kvindecentre og kvindehjem, hvor kvinder kan finde hjælp og tryghed, efter at de – oftest på grund af mishandling og vold – har måttet gå hjemmefra, finder spørgeren det vigtigt, at det fastslås, at kvinderne roligt kan henvende sig om hjælp i forvisning om, at de, hvis de ønsker det, er tilsikret anonymitet, og at der ikke føres journal over dem til aflevering til offentlige myndigheder.

Besvarelse (28/8 80):

Indenrigsministeren (Henning Rasmussen):

Spørgsmålet har været drøftet med socialministeriet, og jeg kan herefter oplyse følgende:

Københavns kommune dækker underskuddet for det i spørgsmålet omhandlede kvindehjem, der er en selvejende institution, med hjemmel i bistandslovens § 105. Det følger bl.a. heraf, at staten refunderer 75 pct. af udgiften.

En kommune må som vilkår for underskuds-dækning kunne stille krav om, at en person, som modtager støtte, ved optagelse på institutionen identificerer sig.